

ERNEST FOLCH / ЕРНЕСТ ФОЛЧ

Народився 1972 року у Барселоні, Каталонія.

Каталонський журналіст, редактор та літературний видавець.

Редактор у Navona та Folch&Folch. Журналіст в El Periódico, RAC1, Sport, TV3, TVE.

Колишній директор газети Sport (2016-2020).

Колишній редакційний директор видавництва Grup 62, RBA та Ara Llibres.

З 2011 по 2016 рік був директором видавництва Ediciones і президентом Асоціації видавців каталонською мовою та віцепрезидентом Гільдії видавців Каталонії.

Публікується в SPORT, Bleacher Report, El Periódico, Diario de Mallorca, El Correo Gallego, Faro de Vigo, La Opinión de Málaga, La Opinión de Murcia, Diario Córdoba, La Provincia, Diario de Ibiza, El Periódico Mediterráneo, La Opinión A Coruña, Superdeporte, El Periódico Catalunya, Regió7, La Casa de mi Tía, Taketonews.

Рейтинг статей – 0-0-1

Попередній висновок: автор застосовує ряд маніпуляцій, які створюють уявлення, що Україна свідомо відмовляється від миру, і що Україна є недемократичною країною. Це підводить читача до думки “навіщо підтримувати таку країну”, або створює основу для прирівнювання жертви до агресора.

При цьому автор уникає засуджувати агресію РФ, прирівнюючи жертву до агресора.

Елемент ризику:

Обмеженість експертних знань автора стосовно такої чутливої теми, як вторгнення РФ в Україну, є бар’єром, що спотворює об’єктивні факти. Міжнародні відносини, політика та суміжні теми не є предметом експертизи автора, оскільки автор спеціалізується на спортивній тематиці. Саме обмеженість в предметі аналізу (як російське вторгнення) — є головним ризиком у публікації автора.

Також відсутність посилань на джерела інформації ставить під сумнів джерела, звідки саме автор отримує дані щодо російського вторгнення.

ПІДОЗРІЛІ СТАТТИ

1. Ucrania: ¿por qué no negociar en lugar de bombardear? (укр. Україна: чому б не вести переговори замість бомбардувань?)

Видання: El Periodico

Формат: опінія

Дата: 26.02.2024

Посилання: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20240226/ucrania-negociar-lugar-bombardear-articulo-ernest-folch-98692383>

Маніпулятивний заголовок. Побудова хибної дилеми. Відбілювання агресора — покладання відповідальності на жертву.	
Україна: чому б не вести переговори замість бомбардувань?	Ucrania: ¿por qué no negociar en lugar de bombardear?
Ігнорування факту агресії з боку Росії. Вивід на емоцію. Акцент на «перемозі» як інструмент проігнорувати факт, що війна Україні нав’язана і рішення про її зупинку — це не тільки відповідальність Києва.	
Прирівнювання агресора до жертви. Логічна помилка: якби РФ не напала чи їй би завадили, то не було б «страждань».	
Підміна значень та агітація на користь РФ: підтримка України здійснюється не заради «перемоги», а заради виживання країни, яка зазнала неспровокованого вторгнення.	
<i>Доки ще доведеться жертвувати сотнями тисяч життів і горами державних грошей заради уявної перемоги, яка, як ми всі знаємо, ніколи не настане?</i>	<i>¿Hasta cuándo habrá que seguir sacrificando centenares de miles de vidas, y montañas de dinero público, para una pretendida victoria que todos sabemos que no llegará?</i>
Через два роки після жахливого вторгнення в Україну підсумки не можуть бути більш катастрофічними: 31 000 загиблих українських військових і понад 300 000 російських, понад 100 мільярдів витрачено на озброєння та бойові дії, нескінченна нічия, в якій, якщо хтось і просувається вперед, то це Росія. Всі страждають, ніхто не виграє: якби інопланетянин дивився на нас через телескоп, він би подумав, що, як правильно зазначає мудрий антрополог Еудаль Карбонелл, люди — це ідіоти. Нескінченна трата людських життів, здебільшого молодих; гроші, які мали б	Dos años después de la terrible invasión de Ucrania, el balance no puede ser más catastrófico: 31.000 militares ucranianos muertos y más de 300.000 rusos, más de 100 mil millones gastados en armamento y en el campo de batalla, un empate infinito, en el que si alguien avanza es Rusia. Todos sufren, nadie gana: si un extraterrestre nos mirara desde un telescopio pensaría que, como bien dice el sabio antropólogo Eudald Carbonell, los humanos somos imbéciles. Un dispendio infinito de vidas humanas, la mayoría jóvenes; el dinero que debería haber ido a hospitales, escuelas o gente sin recursos tirados por la borda y nadie sabe quién gana si es que gana

піти на лікарні, школи або людей без засобів до існування, викинуті на вітер, і ніхто не знає, хто виграє, якщо взагалі хтось виграє.	alguien.
На сьогоднішній день жорстоке жертвування життями та європейськими державними коштами не принесло нічого, крім просування, а може навіть і відступу, на кілька метрів території. Незважаючи на це, нам наполегливо кажуть, що потрібно продовжувати жертвувати життями та ресурсами, щоб зупинити війну, яка з кожним днем стає все більш кровопролитною та безглуздою, заради досягнення уявної перемоги, яка, як ми всі знаємо, ніколи не настане. Вибачте, але якщо ви все одно закінчите за столом переговорів, чому б не зупинити цю пекельну машину і нарешті не почати розмовляти?	Hasta la fecha, el brutal sacrificio de vidas y de dinero público europeo no ha servido más que para avanzar, o quizás incluso retroceder, unos pocos metros de territorio. A pesar de ello, se nos insiste en que hay que seguir sacrificando vidas y recursos para parar una guerra cada día más cruenta e inútil para lograr una pretendida victoria que todo sabemos que no llegará jamás. Perdonen, pero ya que igualmente terminarían sentados en una mesa, ¿por qué no paran esta maquinaria infernal y se ponen a hablar de una puñetera vez?
Однобокість аргументів: зосередження на проблемах України, з ігноруванням того факту, що є причиною цих проблем (агресія РФ). Зокрема, законодавча неможливість України провести вибори є наслідком вторгнення Росії. Відсутність засудження РФ за вторгнення, ігнорування його наслідків, а також замовчування теми виборів і «рівня демократії» в Росії.	
Це не єдине коротке замикання: поки Зеленський об'їжджає півсвіту, просячи більше ресурсів і більше озброєння, щоб, за його словами, «врятувати демократію», виявляється, що воєнний стан, введений в Україні, не дозволяє проводити вибори і виносити на голосування питання про його лідерство. Якщо йде війна, то не буває виборів.	No es el único cortocircuito: <u>mientras Zelenski se pasea por medio mundo pidiendo más recursos, y más armamento</u>, para, según él "salvar la democracia", resulta que la ley marcial impuesta en Ucrania no permite que haya elecciones y su liderato se someta a votación. Si hay guerra, no hay urnas.

Український переклад

Україна: чому б не вести переговори замість бомбардувань?

Доки ще доведеться жертвувати сотнями тисяч життів і горами державних грошей заради уявної перемоги, яка, як ми всі знаємо, ніколи не настане?

Через два роки після жахливого вторгнення в Україну підсумки не можуть бути більш катастрофічними: 31 000 загиблих українських військових і понад 300 000 російських, понад 100 мільярдів витрачено на озброєння та бойові дії, нескінченна нічия, в якій, якщо хтось і просувається вперед, то це Росія. Всі страждають, ніхто не виграє: якби інопланетянин дивився на нас через телескоп, він би подумав, що, як правильно зазначає мудрий антрополог Еудаль Карбонелл, люди — це ідіоти. Нескінченна трата людських життів, здебільшого молодих; гроші, які мали б піти на лікарні, школи або людей без засобів до існування, викинуті на вітер, і ніхто не знає, хто виграє, якщо взагалі хтось виграє. Якщо дії Європи у війні в Україні вже самі по собі є сумнівними, то вони досягають драматичних масштабів, якщо порівняти їх з її бездіяльністю в Газі. Поки в Києві фон дер Ляєн виступає проти російської агресії, в Ізраїлі вона віддає данину поваги державі-агресору, яка хоче знищити всіх палестинців. Те, що викликає обурення в одному місці і за що ми мусимо викласти мільярди наших податків, в Ізраїлі стає мовчанням, а то й співучастю.

Наслідком цієї нестерпної суперечності, або прямо розрахованої гіпокризії, є зростаюча байдужість, з якою європейська громадська думка ставиться до цієї жахливої війни через два роки після її початку. Це не єдиний парадокс: поки Зеленський об'їжджає півсвіту, просячи більше ресурсів і більше озброєння, щоб, за його словами, «врятувати демократію», виявляється, що воєнний стан, введений в Україні, не дозволяє проводити вибори і піддавати його керівництво голосуванню. Якщо є війна, немає виборчих урн. Зношеність Зеленського чітко проявилася на безрадісному заході, організованому фон дер Ляєн з нагоди другої річниці, де новиною були не стільки присутні, скільки відсутні: не було ні Франції, ні Німеччини, ні, головне, США, на які чиниться все більший тиск, щоб вони припинили постачати зброю в бездонну яму цього конфлікту. Офіційна риторика на користь України все більше суперечить реальності. Хоч як би Жозеп Боррель не проголошував останніми днями, що «Європа має прокинутися», правда полягає в тому, що військовий варіант, який передбачає продовження конфлікту і нескінченних страждань, щодня викликає все більше сумнівів. Чи не було б набагато гуманніше, дешевше і практичніше вести переговори, а не бомбардувати? На сьогоднішній день жорстока жертва людських життів і європейських державних коштів принесла лише просування, а може, навіть відступ, на кілька метрів території. Незважаючи на це, нам наполегливо кажуть, що треба продовжувати жертвувати життями і ресурсами, щоб зупинити війну, яка з кожним днем стає все більш кровопролитною і марною, заради досягнення уявної перемоги, яка, як ми всі знаємо, ніколи не настане. Вибачте, але якщо ви все одно закінчите за столом переговорів, чому б не зупинити цю пекельну машину і нарешті не почати розмовляти?

Іспанський оригінал

Ucrania: ¿por qué no negociar en lugar de bombardear?

¿Hasta cuándo habrá que seguir sacrificando centenares de miles de vidas, y montañas de dinero público, para una pretendida victoria que todos sabemos que no llegará?

Dos años después de la terrible invasión de Ucrania, el balance no puede ser más catastrófico: 31.000 militares ucranianos muertos y más de 300.000 rusos, más de 100 mil millones gastados en armamento y en el campo de batalla, un empate infinito, en el que si alguien avanza es Rusia. Todos sufren, nadie gana: si un extraterrestre nos mirara desde un telescopio pensaría que, como bien dice el sabio antropólogo Eudald Carbonell, los humanos somos imbéciles. Un dispendio infinito de vidas humanas, la mayoría jóvenes; el dinero que debería haber ido a hospitales, escuelas o gente sin recursos tirados por la borda y nadie sabe quién gana si es que gana alguien. Si la acción de Europa en la guerra de Ucrania ya es dudosa por sí sola, alcanza cotas dramáticas cuando se compara con su omisión en Gaza. Mientras en Kiev, Von der Leyen se alinea en contra de la agresión rusa, en Israel rinde tributo al estado agresor que quiere aniquilar a todos los palestinos. Lo que escandaliza en un sitio, y por el que debemos desembolsar miles de millones de nuestros impuestos, se convierte en silencio, cuando no en complicidad, en Israel.

La consecuencia de esta insoportable contradicción, o directamente calculada hipocresía, es la creciente indiferencia con la que la opinión pública europea se enfrenta a esta terrible guerra dos años después de su inicio. No es el único cortocircuito: [mientras Zelenski se pasea por medio mundo pidiendo más recursos, y más armamento](#), para, según él "salvar la democracia", resulta que la ley marcial impuesta en Ucrania no permite que haya elecciones y su liderato se someta a votación. Si hay guerra, no hay urnas. El desgaste de Zelenski quedó claramente reflejado en el desangelado acto organizado por Von der Leyen en motivo del segundo aniversario en el que la noticia eran, más que los presentes, los ausentes: no estaban ni Francia ni Alemania ni, sobre todo, Estados Unidos, cada vez más presionados para dejar de enviar armas en el pozo sin fin de este conflicto. Y es que la retórica oficial a favor de Ucrania choca cada vez más frontalmente con la realidad de los hechos. Por mucho que [Josep Borrell](#) proclame estos días que "Europa tiene que despertar", lo cierto es que la opción militar, que supone alargar el conflicto, y el sufrimiento hasta el infinito, ofrece cada día más dudas. ¿No sería mucho más humano, mucho más barato, y mucho más práctico, negociar en lugar de bombardear? Hasta la fecha, el brutal sacrificio de vidas y de dinero público europeo no ha servido más que para avanzar, o quizás incluso retroceder, unos pocos metros de territorio. A pesar de ello, se nos insiste en que hay que seguir sacrificando vidas y recursos para parar una guerra cada día más cruenta e inútil para lograr una pretendida victoria que todo sabemos que no llegará jamás. Perdonen, pero ya que igualmente terminaran sentados en una mesa, ¿por qué no paran esta maquinaria infernal y se ponen a hablar de una puñetera vez?